

אביב שישים ושבע/ איציק בנבנישתי, אחיין של נחמיה
(לזכר סרן נחמיה כהן הי"ד 50 שנה לנופלו)

באביב ההוא של שנת '67
חלב חיטה לא נאכל,
לחמץ היה בעינינו,
הירוק לא היה צבעו
של שדה החיטה,
ירוק היה צבע המלחמה,
אשר קצרה בנו חרב.

נחמיה ימי מותך
כופלים ימי חייד,
ובך הזמן קפא
עצר מלכת,
לנו היית
כשה נעקד,
עלה- אשה, ריח ניחוח
לפני אלוקי אברהם,

שלום אביך לא ידע,
נכספה וגם כלתה נפשו
לצעיר ילדיו,
לשה אשר בבניו,
מיאן להנחם. קדרו פניו,

אמך כשושנה נבלה
נשרו עליה
אדמתה יבשה
עזבה מקור מים חיים,
בהר המנוחות
כמו במרגש המדרים
אתה נמצא בשורה הראשונה
חמישה ציונים ואין ספור כוכבים
ממעל כאלף עדים

את שירת חייך מספרים.

משפחה, חברים,
עומדים לזכרך וזוכרים,
ואתה בינינו נוכח ונפק
כבר חמישה עשורים.

אני מסתכל בחברייך
אפור ושיבה
זרעה בשערם,
כעצי זית נידמו בעיני
פירותיהם הבשילו,
מדי שנה בשנה
מגיעים הם לכאן
כאל פי הבאר
לגלל את האבן
להרוות צמאונם,
וצללית דמותך
בדמותם.

אומרים מהותו של אדם
נשקפת בשמו
ואני לא מצאתי נחמה.